

ἐφοκίλι(1) τάχα τῶν ἀπλοϊκῶν, δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ γίνῃ σοβαρὸς λόγος : κ' ἴδιος ἦ πῶς σωστὰ κίθις, γιατί τὸ κ μὲ ἀκόλουθα ι, ε εἶναι πῶς εἶναι κ2.
Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ο ΕΝΟΡΚΟΣ

Ἄ'Εμένα μὲ φήλῃσε περσότερο Ια
 Εἶχε φωνάζει ἡ μικρούλα, ἀσπροντυμένη, περί-
 τεχνα, σὰν κουκλί-σα, περήφανη μὲ τὴ βεβαιότη-
 τὴ πὼς εἶταν ἡ πῶς χαϊδεμένη.

Καὶ ὁ Φίλιππος Μάριωρας ἔσκυψε καὶ ξαναχά-
 δεψε τὰλλα δύο του παιδιὰ, πῶς σὲ λόγια τῆς
 ἀδερφῆς τους τὸν κοίταζαν σοβαρευμένα, καὶ χαϊδεψε
 ἀκόμα μὲ τὴ ματιά, μὴ στιγμὴ πρὶν φύγει, τὴ χα-
 ριτωμένην εἰκόνα, πῶς σὲ πλούσια καὶ ἀπλόχωρη
 τραπεζαρία ὠριόπλεχαν τὰ τρία χαρούμενα παιδιὰ,
 καὶ ἡ νέα τους μητέρα.

Μὰ ἔφευγε τώρα βιαστικὸς· εἶχε λιγάκι ἀργή-
 σει ἡ οἰκογενειακὴ του ζωὴ τὸν τραβοῦσε πολύ.
 Ἄπὸ τίς ἀτέλειωτες ὑπόθετες του σὰν ὀνομαστὴς
 δικηγόρος καὶ πολιτικὸς, ἔκλεφε πάντα ὅσο μπο-
 ροῖσε καιρὸ, γιὰ νὰ βρισκεται μὲ τοὺς δικούς του.
 Εἶχε ζήσει τόσα χρόνια μοναχός, μὲ μόνο τὰ φιλό-
 δοξα ὄνειρα καὶ τίς λαχταρες γιὰ τὴν ἐπιτυχία!
 Σὰν παντρεύτηκε, ἔφευγε πῶς ἀπὸ τὴ νιότη καὶ
 εἶχε κάμει στὴ ζωὴ τὸ δρόμο του. Χρωστοῦσε σὲ
 χέρια του ὅλο τὸ ζετύλιμα τῆς σημερινῆς δύνκαμῆς
 του.

Ὁ γάμος του μὲ τὴ Σοφίᾳ Ραδινού εἶταν ἡ
 ἀλήθεια ἀπόκοτου ὄνιου καὶ κείνος πῶς σὲ κάθε
 εὐχαρίστηση αἰσθάνονταν ἕναν καινούριο πόθο, μολ-
 λῶντο πῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βραβεῖ πῶς εὐτυχι-
 σμένος.

Ἐπήγαυε βιαστικὸς, μὲ μιὰ νεανικὴ ζωηρότη,
 καλοντυμένος, ἴσιος καὶ ψηλός, μὲ τὴ ματιά του
 σπιθόβολη κάτου ἀπὸ τὰ χρυσὰ σκεδὸν γυαλιὰ καὶ
 μὲ τὸ σκεδὸν μαῦρο γενάκι. Ὁ Μάριωρας ἐπήγαυε
 στὸ δικαστήριον σὰν ἑνορκος σήμερα· μπῆκε στὴν
 αἴθουσαν σκορπώντας χαριετισμῶς· τὴ δίκη τὴν
 ἤφερε, ἕνας νέος κατηγοριόνταν γιὰ φόνο.

Ἐἴτανε καθισμένος ἐκεῖ, στὸ ἀθρόνιο τῶν κατη-
 γορουμένων, στὸ «θρανίον» αὐτὸ πῶς στέκονται συ-
 μαζωμένοι οἱ κατηγορούμενοι, καὶ κάτου ἀπὸ ἕνα
 ταπεινωμένο βλέμμα, ξεχύνεται ὅλος ὁ σάλαγος τοῦ
 ἐγκλήματος, ὅπως ξεχύνεται ἡ ἀγωνία λαχταρισμέ-
 νων κορμιῶν στῆς θαλάσσης τὴ γαλήνη, πῶς ἀπλώ-
 νεται σὰν κυβερνημένη στὴ σιωπὴ ἀπὸ κάτι δυνατὸ
 καὶ ἀσπλαγχο.

Ἐἴτανε νέος γιομάτος δύνκαμη καὶ ζωὴ. Μιὰ
 ὁμορφιά δροσερόβλαστη, ἄγρια, ἀχιδουχόνταν στὴ
 μαυροχάραχτη ἀσπλαγχνία τῆς θωρίας του. Εἶχε
 μάτια βαθύσκια, γαλανοπράσινα, στόμα μεγάλο,
 μὲ δόντια κατασπρα, ἕνα μουστάκι σκουρόξανθο,
 μαλλιά πῶς εἶχαν μακρύνει στὴ φυλακὴ, καὶ ὀλό-
 πικνες κοντὲς τρίχες κάτου ἀπ' τὰ μάγουλα καὶ
 στὸ πηγυθῖ. Ὁ λαιμὸς του στεκότανε ψιλὰ,
 χοντρός, μαυροκόκκινος, λεύτερος, πάνου ἀπ' τὸ ξε-
 θαμμένο πουκάμισο, πῶς ἔφινε γυμνὸ καὶ λίγο ἀπ'
 τὸ ἀπάνου μέρος τοῦ δασερού σιτηθῖ του. Τὰ φε-
 ρεμάτα του εἶταν παλιὰ καὶ πρόστυχα, καὶ τὰ
 χέρια του πλατιά, μαυριδερά, ἀκουμπούσαν νευ-
 ρικὰ στὰ γόνατά του.

Ὁ Μάριωρας τὸν κοίταξε ἀπ' τὴ θέση του
 σὰν ἐπρωστάμενος τῶν ἐνόρκων, καὶ ἡ ματιά του
 συναντήθηκε μὲ μιὰ τόσο βαθειὰ καὶ ἀπόκοτη ματιά

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 ! ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχὺον διὰ τὴν κλήρωσιν **31 Μαρτίου 1909**
 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	» »	25,000
1 ἰέρδος	» »	10,000
3 Κέρδη	» »	5,000
5 Κέρδη	» »	1,000
418 Κέρδη	» »	100
557 Κέρδη	» »	50
1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Γραφεία, εἰς τοὺς σταθ-
 μάρας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐπιχειρηθῶν πρὸς
 δραχ. μιᾶν ἑκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.
 Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν
 Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

πῶς πρῶτος ἐκείνος ἀποτράβηξε τὴ δίκη του. Μὰ
 πάλι τὴν ξανάφερε μὲ κάποιον φόβον...ἀπαντοῦσε
 τὸν πρῶτο πῶς σὲ τέτοια στιγμὴ δὲν εἶδεινε ταπει-
 νισμένη. Ὡστόσο ἡ δίκη προχωροῦσε· μιλῶσανε οἱ
 μάρτυρες καὶ ὁ δικηγόρος τῆς υπεράσπισης. Οἱ ἑνορ-
 κοι γινώριζαν τώρα πῶς ὁ κατηγορούμενος εἶταν ἀπὸ
 κείνους πῶς δὲ γινώριζον τὸνομα τοῦ πατέρα τους,
 πῶς μόλις θυμόνταν τὴ μάνα του, πῶς ξενιτεύτηκε
 μικρὸς μαζὶ μὲ μιὰ ξένη οἰκογένεια στὴν Ἀλεξάν-
 τρεια, καὶ πῶς καὶ λίγο λίγο παρατήθηκε ὡς πῶς
 ἀνακατώθηκε, μεγαλώνοντας, μὲ κακὴς συντροφίης.
 Ἐνας λωποδύτης, πατριώτης του, θέλησε νὰ ὤρε-
 ληθεῖ ἀπὸ τοῦ νέου τὸν πόθο, νὰ γινώρισε τὸν πα-
 τέρα πῶς τὸν ἀπαρνήθηκε. Εἴταν ἀποθυμιαζὼς ζωῆς
 ἡσυχώτερης, στὴν ἀρχὴ, ἐγδίκησε, ἐπειτα. Ὁ
 λωποδύτης τὸν πλάνεσε τάζοντάς του πῶς θὰ τὸν
 βοηθήσει νὰ τὸν εὔρει. Τὸν ἔφερε στὸν τόπο τους,
 στὴν Κέρκυρα, καὶ καὶ τοῦτρωγε τὰ λίγα λεφτά του,
 ὡς πῶς τοῦ ξεγυμνώθη τὸ πλάνημα.

Ἐνα μάλωμα ἀκλούθησε ἀνάμεσόν τους σὲ μιὰ
 ταβέρνα, ἐβγάλαν καὶ οἱ δύο τὰ μαχαίρια του, ὁ
 κατηγορούμενος, δυνατώτερος, τράβηξε στὸν ἄλλον
 τρεῖς μαχαίριες, πῶς τὸν εἶχαν θανατερά πληγώσει.

Ὁ δικηγόρος του ὑποστήριξε πῶς ἡ δολερὴ δια-
 γωγὴ τοῦ λωποδύτη τὸν εἶχαν ἀγριέψει, πῶς εἶχε
 βγάλει καὶ κείνος μαχαίρι, πῶς ὁ νέος εἶταν ἀναμ-
 μένος σὰν εἶδε ψευτισμένη τὴν ἐλπίδα νὰ βρεῖ τὸν
 πατέρα του. Καὶ ἀκόμα τοῦδινε δικιο γιὰ τὴν ἔχτρα
 του στὸν ἀσπλαγχο ἀπαρνήτη, ἔχτρα ἀστυτη,
 πῶς οἱ ἑνορκοὶ βλέπανε νὰ ξαναβγαίνει σὲ λίγα
 λόγια τοῦ νέου.

Κι ὅλοι δείχναν πῶς ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ νέο
 κατηγορούμενο· ὅλοι τοῦ ἰκάνανε κάποιον ἐρώτησιν ..
 ὅλοι, ἐξὸν ἀπὸ τὸ Φίλιππο Μάριωρα, πῶς σιωπηλὸς
 κοίταζε, ἄκουε. Καὶ σὲ κάθε ἐρώτησιν, καὶ σὲ κάθε
 ἀπάντησιν τοῦ νέου, εἶλεπε κανεὶς νὰ σκοτεινιάζει
 ἢ ὀψη τοῦ πρῶτοτάμενου τῶν ἐνόρκων. Ἐβγάλε τὸ
 μαντίλι του, καὶ ἀπὸ τοῦ σκούσε μ' αὐτὸ τὰ χρυσὰ
 γυαλιὰ του, τῶςπε στὸ ἰδρωμένο του μέτωπο. Κ'
 ἔκαμε καὶ αὐτὸς μιᾶν ἀπὸ τίς ὑστερες ἐρώτησεις· τὸ
 χρόνον πῶς ξενιτεύτηκε, τὸνομα τῆς οἰκογένειας πῶς
 τὸν ἐπῆρε...

Καὶ μὲ τοῦ νέου τὴν ἀπάντησιν, ὁ Μάριωρας
 δὲν ἐχρειάζονταν νὰ μάθει περσότερα. Ὁ γιὸς του,
 ὁ γιὸς τῆς Μαριέττας εἶταν ἐκεῖ, καὶ θεωρώντας τὸν
 ὁ ἑνορκος ἐσάστισε πῶς δὲν τὸν εἶχε ὡς τὰ τώρα
 γινώρισε!

Τὸ φάντασμα πῶς τὸσον καιρὸ τὸν τρώμαζε εἶχε
 ξάφνου ζωντανέψει καὶ στυλωνόνταν μπροστά του·
 εἶταν τῆς συνειδητῆς του ἡ ἀσάπατη φωνὴ πῶς
 μιλοῦσε τώρα μὲ τὴ φωνὴ τοῦ πρκατημένου παι-
 διοῦ του!

Ὁ γιὸς τῆς Μαριέττας, τῆς ξανθῆς ραφιοπού-
 λας, πῶς χαμογελοῦσε σὲ ταξίματά του, πῶς τὴν
 ἐδιώξε ἀσπλαγχο, σὰν ἡ φιλοδοξία του ζύπνησε, καὶ
 ἡ γυναίκα καὶ τὸ παιδί αὐτὸ εἶταν γιὰ κείνον ἐμ-
 πόδιο! Τᾶχε ὅλα λογαριάσει... ἐχώρισε τὴ μάνα
 ἀπὸ παιδί, τὸ παράδωκε σὲ μιᾶν οἰκογένεια πῶς
 ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀλεξάντρεια...καὶ στὴ Μαριέττα
 εἶπε ὅτι ἤθελε, τὸν πιστεύει τόσο εὐκολα, καὶ τοῦ
 ἔκρυβε σχεδὸν καὶ τὸν πόνο τῆς...ὡς τὸ θάνατό τῆς.

Καὶ πέτυχε· ἡ θέση του ὑψώθηκε· κατάφερε τὸ
 γάμο πῶς ὀνειρευόνταν. Μὰ τώρα τὸ σκάνταλο τὸν
 ἐφοβέριζε· γιὸς του ὁ ἀπέναντί του κακοῦργος!
 Φταίτης αὐτὸς μὲ τὴ δειλὴ διαγωγή του. Πῶς θὰ
 φανερόνταν σὲ μάτια τοῦ κόσμου; σὲ μάτια
 τῆς εὐγενικῆς γυναικὸς του;

Ὅχι, νὰ μὴν τὸ μάθει ποτέ, νὰ μὴν τὸ μάθει
 κανένας! Ἀνατρίχασε... γιὰ νὰ μὴν τὸ μάθουσε
 ἄλλο μέσο δὲ θάτανε παρὰ ἡ καταδίκη! Ὁ νιὸς
 λεύτερος γύρευε, γύρευε, θὰ τὸν εὔρισκε καὶ θάρ-
 χιζε τὴν ἐγδίκησίν του.

Μὲ πόση χαρὰ θὰ τοῦδινε ὅσα λεφτὰ ἤθελε ἀν
 ἔφευγε, ἀν παρατιόνταν γιὰ πάντα νὰ μάθει! Μὰ
 τὸν ἐβλεπε, καὶ τοῦ φαινόταν σὲ βράχος ἀλύγιστος,
 πῶς δὲ σκεῦει παρὰ ἀν τὸν συντρίψις. Μόνον θὰ
 ἡσυχάζε ἀν ἐγίνονταν ἄγριος κριτής σ' ἐκείνον πῶς
 ἔπρεπε νὰ σκύψει μπρὸς ταπεινός, ἀν κατὰστρεφε
 αὐτὸν πῶς τὸν τρώμαζε, πῶς εἶταν σὲ χρόνια τὰ
 περασμένα, σὲ στὴν καρδιά του ἐκύριε μόνον ἡ
 ἀγάπη, τὸ χαριτωμένο παιδί, στὸ καμπαράκι τοῦ
 παλιοῦ σπιτιοῦ, πῶς τὸν πλημμύριζε χαρὰ μ' ἕνα
 γέλιο του, μ' ἕνα σφαιλμένο λογάκι...

Τὸ συλλογίζονταν τίς νύχτες, στὴ μοναξιά τοῦ
 γραφείου του, καὶ πιθυμοῦσε νὰ τὸ βρεῖ γιὰ νὰ τὸ
 συντράμει, καὶ νὰ διορθώσει λίγο τᾶδικὸ του στὴ
 Μαριέττα...πῶς βγήκε κακοῦργος ὁ γιὸς τῆς, πῶς
 στὴν ψυχὴ δὲν τῆς ἐμοίκασε! Τὸν κοίταζε, καὶ ὁ
 κατηγορούμενος καὶ κείνος τὸν κοίταζε σὰν οἱ μα-
 τίες του νὰ τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση, σὲ νὰ πρόσμενε
 ἀπ' αὐτὸν τὴ λευτεριά του!

Ἡ ἔγνοια γιὰ τὸ ἀδικημένο παιδί, καὶ ὁ φόβος
 γιὰ τὴν ὑπόληψή του, τὸν ἀντάξιασαν, δυσκόλεψαν
 τὴν πνοή του. Κ' ἡ εἰκόνα τοῦ σπιτιοῦ του φανερώ-

